

Svobodné noviny na internetu

☛ www.i-sn.cz ☛

PSÍ LIDÉ...

V posledním článku „Koho chleba jíš, toho píseň zpívej!“ jsem se zmínil o možnosti, že může existovat nad námi i vyšší inteligence, která nás považuje za sice nejinteligentnější (nebo až příliš inteligentní) tvory, ale jen v potravinovém řetězci této planety. V takovém případě by si jistě přála, abychom měli pro ni příznivější vlastnosti. Abychom měli vysokou inteligenci pro plnění jejich přání, ale malou invenci pro vlastní zvidavost a schopnost ji samostatně rozvíjet do stadia, kdy už by ohrožovala je samé. Tedy něco jako Adam a Eva v Ráji, před ochutnáním jablka poznání. Ale abychom také proto brali jako přirozenou věc i to, že když se jim zlíbí, jsme i jejich denní potravou.

To vypadá na náročný požadavek. Ve skutečnosti toho ale lze dosáhnout poměrně jednoduchým prostředkem – odebráním nebo spíše neposkytnutím možnosti oboustranné komunikace a sdělování, tedy řeči, písma a jiných prostředků toho sdělování. Něco, jako je u psů nebo koní, reagujících na každý povel jim slovem nebo posuňkem člověka, ale bez schopnosti s ním komunikovat jinak než vyplněním naučeného příkazu. Proto je například pes nejlepším přítelem člověka, ale nikdy jeho rovnocenným partnerem, nebo dokonce jeho pánem, který by jej nutil ze své vůle k nějakému úkonu. Nejvýše o ten úkon žadoní, jako například o hození klacíku, který chce aportovat. Je ochoten se nechat týrat a bít, nestěžuje si na málo jídla, ani na jeho kvalitu, ale nezanevře proto na svého pána. Jedním slovem ideální, podřízený tvor. Jako bioroboti. Takového člověka si asi představoval Bůh v Ráji, než mu to Had překazil. Stejná jsou i mnohá „domestikovaná“ domácí zvířata, která se Bohům z jejich hlediska povedla více.

Občany tohoto typu si asi přejí i naši politici, jako náplň občanských politických stran, ba i všech ostatních. Když ptáčka lapaří (ve volbách), pěkně mu zpívají. Jakmile se zavrou urny, je pro ně občan zase jen to tažné zvíře, které si má vzít ze psů příklad: sloužit a neklást požadavky, kterými by se museli zabývat. Od toho se oni až do dalších voleb cítí osvobození. A kdo tohle jednou zkusí, už „tam“ zůstat musí. Jako my v té podřízené pozici. Je-li toto náš blízký osud, diktovaný nějakými pod- nebo mimozemšťany, pak se nedivím, že je vlády tak urputně tají. A že se bojí vzbouření lidu proti nim, kteří se již cítí být v té horní vrstvě. Je to pro ně přirozená obrana, ale pro nás, občany, je to krajně nefér, protože jsme si je „zvolili“ na práci pro nás, a ne jako výherce v loterii o „nadstandartní“ způsob života na volební období, po němž se už do normálního života nedokáží vrátit.

Politika je návyková droga, mnohem nebezpečnější než všechny její chemické náhražky. Zejména alkohol, kterým se pak abstinentní příznaky obvykle léčí. Zářnými příklady jsou třeba oba naši prezidenti „demokratického“ období naší republiky. Oba byli pro tyto sklony zneužití k politickým cílům nějakou tou vyšší mocí a nezklamali. Skutečné pohnutky takových lze poznat při jejich neuvědomělých „okamžicích pravdy“, když nekontrolují zcela svoje jednání. Jako například, když „odstrčený“ Alexandr Dubček na balkoně Melantrichu plakal se vzdorovitým „Ja chcem mať tu Gunarovu zlatú vaňu“, nebo když si Václav Havel na schůzce s přáteli po skončení prezidentského období hrál sám sobě na foukací harmoniku fanfáry z Libuše. U Václava Klause je těžké vybrat něco z nepřehledného množství jeho zkratkovitých výroků a jednání, i když to poslední s krádeží procedurálního pera před kamerami celého světa je neopakovatelné. Poněkud umírněnější je třetí ze „sametového“ spolku,

Miloš Zeman, který sice ustoupil z exponované scény, ale nevynechá jedinou příležitost, jak se tam vrátit, ačkoli to tvrdě dementuje.

Nelze opomenout ani „dorost“ této kategorie, jako byli Gross, Buzková, Benda a jiní, kteří se vrhli do politiky rovnou ze školních lavic. Zazářili si, nahrabali si, ale pokud se jim nepodařilo uplatňovat nadále své „životní zkušenosti“, jako Benda, stáhli se do politického důchodu a užívají si výsledků své „práce“ v aktivním období. Jen my, poslušné vagonky, tažené těmito jako ruský „Sergej“ burácejícími lokomotivami po kolejích dávno přežilého liberálního kapitalismu, poslušně sledujeme své nastrčené idoly a vezeme jejich poddané, oddané platící a snášející manýry těch „mašinfírů“ vpředu. Je jen otázka, kam nás dovezou. Zda se pokusí opět napravit na několik tisíc let chybu Hada v ráji nějakou potopou, nebo nás postřelí k sebezničení našimi vlastními prostředky.

Názna pseudopřírodních katastrof i demonstrace bojových schopností jejich plavidel dokazují, že už jim dochází s námi trpělivost. Lze tedy očekávat pro nás nedobrou zásah do našeho života, nejspíše zhoršením životních podmínek, zejména nás „pozemských“, na přírodě závislých. Až dokončí exterminaci (= vyloučení určité skupiny, například inteligence) naší přebujelé invence, inteligence a ne zcela nezbytně vysokého počtu, dojde pak asi také na mnohé z přebytečných „pasáků lidských stád“ s vysokými požadavky za své služby. Povede-li se jim to, může dojít k pokračování života na naší Zemi, zredukovaného jejich „opravnými balíčky“ do stavu žádoucího pro ně. Já osobně doufám, že se jim to tak docela nepovede a že snad lidé dostanou rozum dříve, než se vrátí do prvobytně pospolné společnosti. Nebyla by to procházka růžovou zahradou a už vůbec ne do jehovistického Ráje. Pouze do „psí“ oddanosti a strádání.

25. 4. 2011

ING. VLADIMÍR VESELÝ

• • •

MAFIE SE NAŽRALA, VLÁDA ZŮSTALA CELÁ...

Tak nějak by bylo možné nazvat skandální výsledek vládního paoptika, ve kterém se podařilo odpoutat pozornost od skutečných důvodů bankrotu vládní politiky a jejich protagonistů a převést je na personální rovinu Věcí veřejných. Je smutné, že prakticky v každé naší vládě se najde v případě potřeby skupinka pučistů či přeběhlíků, která zajistí návrat politiky do žádaných kolejí. Je to jen důkaz, že naši „democracií“ jsou prakticky jen peníze v pozadí a jejich konzumenti ve vládních postech. Nebo také důkaz poslední dobou frekventovaného názvu: „privatizace vládní politiky“. Na vlivy vnější a všeho jiného druhu ovšem nelze zapomínat.

Hlásaná „transformace politiky“ probíhá ve dvou rovinách. Ta vystavovaná na oči je méně nebezpečnou privatizací do manažersko-podnikatelské verze, kdy vláda má být nástrojem manažerského využívání republiky pro soukromé zisky. To je neméně nehorázné, ale svou nehorázností to má zakrýt ještě nehoráznější mezinárodní verzi, která hodlá využít všechny menší státy, včetně našeho, v globální exploataci pro jakousi nadnárodní a celosvětovou vládu. Existence té skryté vlády je velmi dobře „citelná“ z nátlaku na národní vlády, aby se jí podřídily. Pracuje ale utajovaně, aby nebylo kam vést konkrétní útoky proti ní. Ostatně zkuste se optat pana Schwarzenberga, o čem

jednal na sjezdu Bilderbergů, a řekne vám jen, že tam byly (pro něj) velice zajímavé přednášky (o naší i jeho budoucnosti).

Jsou sice známy jisté spolky, jako CFR, Bilderbergové, Český nebo Římský klub, Scull and Bones, Zednáři a Rosenkruciáni a jiné, ale to mohou být jen dílčí klamné cíle pro ty případné útoky. Skutečná hlava tohoto nadnárodního spiknutí může být dokonce mimozemská, jak naznačují mnohé katastrofické scénáře. A nemusí být daleko od pravdy, i když to může být docela dobře i jen mimikry pro záležitost čistě pozemskou. Podle archeologických nálezů, zejména ve střední Americe, tady v dávných dobách byl vliv nějakých vyspělejších civilizací u nás více než pravděpodobný a nelze zcela vyloučit, že z něj nějaké její zbytky neexistují na Zemi dodnes. V tomto bratrovražedném politickém i existenčním boji je možné všechno.

Na místní scéně je poněkud opomíjená skutečnost, že Radek John byl vystřídán rebelem Kubicem. Nedává to smysl jiný, než že aféra Kubiceho byla možná vlastně nepovedeným pučem stejného typu a nyní má být dokončena. Reakce Václava Klause na vítězství ČSSD ve volbách a okamžitý „náskok“ Petra Nečase do funkce jaksi mluví pro to stejně, jako již dříve zmíněný „pokojný“ odchod z funkce Jiřího Paroubka a Mirka Topolánka. Ta hra má pevně napsané cíle, které se jen nepatrně mění vlivem událostí. Je totiž částí mezinárodního spiknutí, které se pomalu, ale jistě domáhá své nadvlády pomocí protagonistů a kolaborantů, umístěných na vládních postech států. A spěchají, aby to stihli dříve, než neuvážlivé lidstvo zničí nejen sebe, ale i celou Zemi, kterou si pro sebe oni chtějí pochopitelně zachovat v použitelném stavu.

Lze tedy očekávat zintenzívnění boje za redukci lidstva válkami a vyvolanými přírodními katastrofami, i boj o to, aby se lidstvo vzdalo zbrani hromadného ničení s dopadem na přírodu a Zemi jako takovou. Cílem je zachovat si Zemi jako rekreační oblast pro vítěznou vládní komunitu, obsluhovanou hrstkou „psích lidí“ a přírodou, která je stačí uživit sběratelským způsobem. To je snaha nikterak nezdůvodnitelná pro ně, nicméně vražedná pro zbytek současného obyvatelstva, které by bylo nutné zlikvidovat. A zlikvidovat těch šest miliard přebytečných lidí není jednoduchá záležitost, i když těch pomocníků z řad pasáků lidských stád se do té hrstky psích lidí cpe stále více, než je potřeba. I těch našich. Lze si ale jen tipnout: Nečas je ambiciózní, ale slabý. Navíc neví teď, kudy kam, jeho sen maharádžovské vlády se rozpadá. Kdo jej nahradí, je u Boha, vláda neschopných sociáldemokratů není řešením. Nová úřednická vláda by jen vynesla dalšího Fišera do nebeských výšin, ale situaci by nevyřešila. Schwarzenberg je připravován Bilderbergem na prezidenta po Klausovi a Vondra po něm. Proto číhají teď pod kobercem. Mohl by zaskočit vždy připravený Švejnar (jako Nečas, ale s podporou Bilderbergů), ale toho by už odtud nikdo nedostal. Nehezke vyhlídky.

Co má za lubem ona zákulisní mafie, není přesně známo. Nejspíše se bude snažit udržet stávající stav s co nejmenšími vlastními ztrátami až do řešení na mezinárodním poli, ke kterému se beztak schyluje. Takže: držte si klobouky a mějte dobrý deštník! Budou pršet stále nepříjemnější události. Nám zajisté prospívat nebudou. Není rozhodně žádaným účelem, abychom ve zdraví přežili. Vysokou inflaci budeme všichni ožebračeni, ať už si spoříme na důchod, nebo jinak. Už dnes klesla reálná hodnota koruny na desetinu a budeme si možná jako v Německu chodit koupit i housku s nuší peněz... David Rockefeller přeci prohlásil: „*Jsmo na pokraji globální transformace. Všechno, co je potřeba, je správná velká krize a národy přijmou Nový světový řád.*“ Neberte to ale jako poplašnou zprávu. Žádnou paniku. Připraveným štěstí přeje!

30. 4. 2011

ING. VLADIMÍR VESELÝ

P. S.: Omlouvám se za tón mých posledních článků, který zdrsněl tak, že se to nelíbí už ani mně. Příčinou je politika nás obklopující.

Zdvižený ukazováček byl v našem životě prakticky nahrazen zdviženým prostředníčkem na znamení toho, že člověk člověku už není jen vlkem, ale potravou pro nenasytná osobní konta chamtivých a vše ostatní mu může být ukradeno. Přešřel ústrků, přehlížení a neustálého šizení slabších ve prospěch těch, kdo mají ostřejší lokty, znepřijemňuje život takovým, kteří už nejsou na vrcholu svých sil a jsou považováni za „zbytečné jedlíky“. Těmi, kdož jsou dnes za vodou a nad osudem i pro ně neodvratným, mávají zatím jen rukou, aniž by se starali, kam to může dospět. Bývalo to z lidských hledisek nerozumné i neetické, dnes je to životní standard. Proto ta nechtěná změna.

V. V.

• • •

PROKLÍNÁNÍ (13. část)

Zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat, dokud...

1a. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že lidé vskutku úctyhodní měli, mají a budou mít nejen právo, ale také povinnost opakovaně PROKLÍNAT kreatury, které byly, jsou a budou především SVOU vinou zpitomělé a pokřivené až po zatvrzelé popírání skutečnosti, že až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez dávání přednosti (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků) VÝRAZNĚMU mohutnění své vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse PŘED její obludně velkou zakrnělostí, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat! (Zemřel bych PŘEDČASNĚ, kdybych nevyslovil také tuto pravdu!)

1b. NESMÍŠ slevovat z konstatování, že to je také TVOJE vina a hanba, když KDEKDO neproklíná kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez dávání přednosti (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků) VÝRAZNĚMU mohutnění své vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse PŘED její obludně velkou zakrnělostí, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

1c. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že NIKDO nemohl a nemůže říkat právem, že udělal dost pro to, aby KDEKDO proklínal kreatury, zatvrzele popírající skutečnost, že až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez dávání přednosti (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků) VÝRAZNĚMU mohutnění své vůle k pravdě a dobru, ke spravedlnosti a ušlechtilé kráse PŘED její obludně velkou zakrnělostí, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

2. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez dávání přednosti (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků) počínání poctivému, odvážnému a statečnému PŘED sprostou vychytralostí, sprostým přikřivenectvím a sprostou prodejností, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

3. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez dávání přednosti (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků) úsilí o STRMÝ duševní růst PŘED nejrůznějšími podobami duševního lenošení, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

4. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez BURÁCENÍ (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků) proti tomu, že ze SKORO VŠECH nádherných dětí dodnes vyrůstají politicky i nepoliticky špinaví a hloupí podlidé, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

5. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním,

že bez dávání přednosti (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků) hořkým pravdám PŘED nasládlým lhaním, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

6. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez DŮRAZNÉHO trvání (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků) na častém přístupu do škol i masmédií pro zmíněné myslitele a buřiče, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

7. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez dávání přednosti (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků) intenzivnímu vyhledávání a důkladnému osvojování si pravd KLÍČOVÝCH pro život jednotlivce i celé společnosti PŘED hltáním kdejakého braku, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

8. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez DŮRAZNÉHO trvání (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků) na poctivých referendech o všech podstatných věcech, lžidemokracie BUDE pokračovat!

9. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez dávání přednosti (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků) úsilí vyrůst v SILÁKY v ohledu intelektuálním i mravním PŘED konzumentským obžerstvím, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

10. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez DŮRAZNÉHO trvání (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků) na zákazu VŠECH lžidemokratických (tj. ZLOČINESKÝCH) stran, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

11. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez dávání přednosti (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků) počínání rozumnému a mravnému PŘED libováním si ve kdejakém blbství i kdejaké špině, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

12. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez BURÁCENÍ (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků) proti bujení lžidemokratické pornografie a prostituce i lžidemokratického kuplířství, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

13. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez dávání přednosti (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků) počínání ušlechtilému PŘED otročením špinavci a hlupákovi v sobě, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

14. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez BURÁCENÍ (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků) proti ignorování ZÁKLADNÍHO zákona demokracie, tj. poctivého respektování vůle většiny ze VŠECH oprávněných voličů, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

15. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez dávání přednosti (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků) blahodárné nespokojenosti se sebou PŘED pustošivou domýšlivostí, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

16. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že

bez DŮRAZNÉHO trvání (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků) na VYHAZOVÁNÍ sprostých vládců ze všech významných funkcí, na ZABAVOVÁNÍ jimi nakradeného i neparazitovaného majetku, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

17. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez dávání přednosti (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků) následování SILÁKŮ v ohledu intelektuálním i mravním PŘED příslušností ke špinavým a hloupým podlidem, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

18. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez PROKLÍNÁNÍ netvorů (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků), bažících po nezasloužené (a proto špinavé) moci, nezasloužených (a proto špinavých) penězích i nezasloužené (a proto špinavé) slávě, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

19. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez BURÁCENÍ proti individuům (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků), nezajímajícím se o pravdy KLÍČOVÉ pro život jednotlivce i celé společnosti, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

20. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez dávání přednosti (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků) tvrdému útočení proti zločincům politickým i nepolitickým PŘED tupou spokojeností, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

21. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez dávání přednosti (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků) PŘÍSNÉ spravedlnosti vůči kdečemu i kdekomu PŘED nijak nepodmíněnou (tj. znemravňující) shovívavostí, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

22. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez PROKLÍNÁNÍ netvorů (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků) ignorujících politickou i nepolitickou ZÁVAZNOST předraze zaplacené zásady „Už nikdy ne jako ovce!“, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

23. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez BURÁCENÍ proti individuům (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků), smířujícím se s životem v podobě napůl odporné frašky a napůl odporné tragédie), zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

24. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez PROKLÍNÁNÍ netvorů (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků), smířujících se s odměňováním zločinců a šílenců mnohonásobných i funkcemi nejvyššími, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

25. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez BURÁCENÍ proti individuům (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků), ignorujících naši povinnost podporovat v míře CO NEJVĚTŠÍ úsilí o radikální redukci pustošivých hanebností, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

26. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez PROKLÍNÁNÍ netvorů (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků), parazitujících na politickém i nepolitickém blbství

a politické i nepolitické špině svých současníků, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

27. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez BURÁCENÍ proti individuím (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků), ignorujících to, že „náš“ život NENÍ jen náš, že měl a má patřit PŘEDEVŠÍM úsilí o radikální redukci pustošivých hanebností, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

28. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez PROKLÍNÁNÍ netvorů (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků), smiřujících se s bujením zvrácenosti a zlotřilostí politických i nepolitických, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

29. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez BURÁCENÍ proti individuím (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků), dělajících to, co dělat rozhodně nemáme, a také NEDĚLAJÍCÍCH to, co dělat najisto máme, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

30. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez BURÁCENÍ proti netvorům (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků), neodčiňujících v míře CO NEJVĚTŠÍ svá těžká provinění politická i nepolitická, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

31. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez dávání přednosti (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků) tvrdému útočení proti zločincům a šílencům mnohonásobným PŘED „poklidným soužitím“ i s nimi, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

32. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez PROKLÍNÁNÍ výrazných podílníků (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků) na bujení zvrácenosti a zlotřilostí politických i nepolitických, a tím také na tom, že naše planeta je napořád velkým BLÁZINCEM v obou zmíněných ohledech, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

33. NEZBLOUDIL jsi, když konstatuješ, že (...) až mezi PRONIKAVÉ MYSLITELE A POCTIVÉ BUŘIČE ses vzepjal poznáním, že bez PROKLÍNÁNÍ netvorů (a to VĚTŠINOU našich současníků i následovníků), smiřujících se s pokračováním smrdutého UHNÍVÁNÍ jejich prašivého života, zlotřilost v podobě lžidemokracie BUDE pokračovat!

ING. ANTONÍN BĚLOHOUBEK

• • •

HOŘKÉ MEDICÍNY (č. 65)

• „Osobností“ tupě spokojených a odporně domýšlivých by ses dodnes NEDOPOČÍTAL!

• Poctivá referenda o všech podstatných věcech nám NIKDO nenadělí, musí být na zlotřilých vládcích VYBOJOVÁNA!

• NEZASLOUŽIT si muka mezi zločinci a šílenci mnohonásobnými, to STOJÍ za velkou námahu duševní i fyzickou!

• Pravda přehořká, ale pravda: do velikého blázince politického i nepolitického patřilo, patří a bude patřit KDECO I KDEKDO!

• Špinavců a špindír nejrůznějších odstínů bylo, je a dlouho ještě bude SPOUSTA!

• ANI NELZE připomínat nadbytečně, že VŠICHNI lžidemokraté byli, jsou a budou zločinci a šílenci MNOHONÁSOBNÝMI!

• Netvorů s lidskou podobou by ses dodnes NEDOPOČÍTAL!
• ZLOČIN v podobě smiřování se s degradací na tvory duševně nezpůsobilé poctivých referend o všech podstatných věcech byl, je a bude zločinem z NEJPUSTOŠIVĚJŠÍCH!

• Zabřednutím do pustošivé domýšlivosti duševně slibný člověk spáchal veliký kus duševního SEBEUTRACENÍ!

• Pravda přehořká, ale pravda: odporně veliká nezužitost v ohledu intelektuálním i mravním, politickém i nepolitickém byla a je vlastní SKORO VŠEM našim předchůdcům i současníkům!

• Najít SPRÁVNOU míru pamatování na to, že tady zanedlouho už NAVĚKY nebudeme, to patří k MINIMU duševní vyspělosti!

• VŠICHNI lžidemokraté byli, jsou a budou OTROKY ČI OTROKYNĚMI špinavce a hlupáka v sobě!

• Způsobilost vidět ve SKORO VŠECH našich předchůdcích i současnicích zločince a šílence mnohonásobně STOJÍ za velkou námahu duševní i fyzickou!

• ORGIE lžidemokratických lži a sprosté sebechvály byly, jsou a budou vlastní VŠEM lžidemokratům!

• KDEKDO toho dělal a dělá HODNĚ pro to, aby naše planeta byla v mnoha ohledech velkým BLÁZINCEM!

• NEZASLOUŽIT SI svévoli i zvěli zlotřilých vládců, to patří k MINIMU duševní vyspělosti!

• Udělat CO NEJVÍC pro to, aby naše planeta už NEBYLA v mnoha ohledech velkým blázincem, to STOJÍ za velkou námahu duševní i fyzickou!

ING. ANTONÍN BĚLOHOUBEK

• • •

„NĚMÁ BARIKÁDA“ Z KNIH NA KARLOVĚ MOSTĚ ANEB MNOHO POVYKU PRO NIC

Má-li se DPH na knihy zvýšit z 10 % na 17,5 %, knihy budou zhruba o 20 korun dražší, neboli průměrná cena za knihu se zvýší z 269 korun na 289 korun. To znamená, že ti, kdo si nekoupili knížku už za 269 korun, nekoupí si ji ani za 289 Kč. 7,5% DPH navíc tady zřejmě vůbec nic nezmění.

Českou knihu neohrožuje zdražení DPH o 7,5 %, ale příliš vysoká cena jak výrobní, tak prodejní. Nakladatelům by například hodně pomohlo, kdyby stát, jako je tomu v Dánsku a jinde v Evropě, nakoupil pro knihovny od každého nově vydaného titulu původní literatury dejme tomu 1000 výtisků. Tak by se nakladatelé zvýšili prodej i zisk a nakladatel by pak třeba mohl dávat autorům honoráře ve výši 15 % z ceny každého prodaného výtisku, jak to stanoví Bernská konvence.

V Čechách Ministerstvo kultury však nenakupuje nic a nakladatelé dávají autorům, pokud je vůbec vydají, honorář ve výši 6 až 8 % z prodejní ceny výtisku, čímž permanentně porušují Bernskou konvenci, která díky úsilí mezinárodního PEN-klubu už téměř sto let platí v druhé části Evropy. O tomto „problému“ se u nás ví už léta, nezdá se však, že by to zdejší funkcionáře PEN-klubu a bojovníky za svobodu slova sebedemně znepokojovalo.

Nebylo tomu tak vždycky. Před patnácti lety, v roce 1996, vydali spisovatelé sdružení v KLUBU 89 sborník „Kam se poděla původní česká literatura?“. V tomhle sborníku už tehdy spisovatelé navrhovali zřídit při Ministerstvu kultury ČR speciální fond na podporu vydávání původní české literatury. Tento fond by disponoval částkou cca 15 milionů ročně a automaticky by se z něho vyplácelo na-

kladatelům za každý nově vydaný titul české beletrie 100 000 Kč. Tím by se nakladatelům umožnilo vydat 150 nových titulů české beletrie ročně. Tento návrh však narazil na soustředěný odpor Ministerstva kultury i Obce spisovatelů, neboť podporovat českou národní literaturu tímto způsobem by prý bylo nesystémové.

Systém, který tu dneska máme a který je výsledkem ideologických předsudků, vytvořil z české literatury popelku v tmavém koutku se krčící. Česká beletrie se obtížně prodává i za „pouhých“ 269 Kč, neboť ti, kdo by si chtěli koupit českou knihu, na to nemají. Náklad každé nové české knížky, byť i vyznamenané magnéziemi, se pohybuje v rozmezí od 1000 do 1200 výtisků a ještě se to neprodá.

Nedůstojné postavení české literatury a jejích tvůrců bohužel nevyřeší ani nulová DPH na knihy, natož hysterické akce několika literárních prominentů, kteří se opět rozhodli „bojovat za svobodu slova“, ohroženou 17,5 % DPH. Stejně jako před deseti lety v České televizi, i tentokrát jde jen o politický humbuk, který se žádnou svobodou nesouvisí. Jako český spisovatel tento humbuk jednoznačně odmítám.

9. 5. 2011

VLADIMÍR PŘIBSKÝ

• • •

U HROBU VIKTORA DYKA

Soumrak u moře

I.
Nalevo širé zřím moře,
napravo táhne se dýna.
Příboj, jenž tříští se o břeh,
mi cosi připomíná.
Po písku omytém vlnou
reptaje nejdu a klna.
Zamyšlen tiše si šeptám.
Říkám si: devátá vlna!

II.
Vln osm potopí pouze,
vln osm přeskočí.
Vln osm vesele bije
do prsou, do očí.
Vln osm nemá té moci,
vln osm láškuje jen.
Vln osm nemůže zmoci,
devátá vezme tě v plen!
Devátá vlna smete,
s čím osm hrálo si,
devátá vlna nese,
však živé nenosí,
devátá vlna zavře
mdlá ústa navěky.
A upíráš své oči
na moře bezděky.

III.
Vlna se vzdouvá a týčí
prvá a druhá a třetí,
vlna se tříští a láme,
letí a nedoletí.
Tmí se a odkudsi z hlubin
nějaký osud tě volá.

Rozběh se dobrodružně
do moře úzký hrot mola.
Tmí se a písčitou dýnou
vede tě ještě tvá cesta.
A maně počítáš vlny:
čtvrtá a pátá a šestá.
Ale jdeš odvahy plný
vstříc kterýmkoli losům.
A maně počítáš vlny,
počítáš: sedm. A osm...

Viktor Dyk

Na den přesně dnes uplynulo 80 let od okamžiku, kdy zemřel na srdeční mrtvici při koupání v Jaderském moři v blízkosti jugoslávského ostrova Lopud básník, prozaik, dramatik, novinář a politik Viktor Dyk. Již v předvečer tohoto výročí, ve čtvrtek 12. května 2011, se na pražské Olšanské hřbitovy vypravili členové a příznivci Společnosti Viktora Dyka a Národního klubu v Praze pod vedením předsedy společnosti PhDr. Josefa Tomeše, který byl duší i srdcem této akce.

I přes nepřízeň počasí a s deštíčkem v ruce promluvil Dr. Tomeš k přítomným 25 účastníkům. Připomenul dlouhou cestu, vedoucí od Spolku ke zřízení pamětní desky a pomníku Viktoru Dykovi k vytvoření dnešní Společnosti Viktora Dyka. V této souvislosti vzpomněl svou letošní 26. návštěvu hřbitova. Omluvil také hereckou legendu Josefa Mixu, který v minulých letech na tomto místě recitoval Dykovy verše. K letošnímu výročí byla do původního stavu uvedena náhradní deska s Dykovou posmrtnou maskou, když původní měděná byla zcizena bezdomovci. Kov vystřídala věrná plastová kopie. Doufejme jen, že dokonalá imitace nebude poberty svádět k nekalé činnosti.

Pietní vzpomínka nebude poslední letošní akcí – již za pár dní se na půdě Centra pro ekonomiku a politiku uskuteční seminář věnovaný Viktoru Dykovi (26. 5.) a bude následovat přednáška Dr. Tomeše pro zimní univerzitu Vlastenecké fronty (28. 5.). Na podzim by se také měl v pražské Lannově vile uskutečnit básnický výbor z tvorby Viktora Dyka, který má přednést herec Otakar Brousek mladší. Pozadu nezůstane ani město Mělník, které pořádá vzpomínkové shromáždění za účasti starosty města (19. 5.).

Tradičním zakončením shromáždění na Olšanech se stal zpěv národní hymny za účasti všech přítomných. Dykovský patos ulpěl na mysl všech přítomných a vytěsnil dešť dopadající na hlavy shromážděných.

14. 5. 2011

BC. JAN KOPAL

• • •

NÁROD A EVROPA V OBDOBÍ INTEGRACE

Člověka trvale umravňuje vědomí, že je součástí velkolepého systému. Na tomto základě vyrostla všechna světová náboženství i hloubka vědeckého poznání. Zde kotví stabilita jedince v pozměňujícím se světě a síla člověka v překonávání životních obtíží. Moudrost nespočívá v množství poznatků, ale v jejich uspořádání a použití v životní praxi. Proto k ní člověk nedospěl až na bázi současných poznatků, ale je trvalým majetkem lidstva. Nacházíme ji u Ašóky, Konfucia, Aristotela, Karla IV., Komenského i Schweitzera. Moudrost se neváže na postavení člověka mezi druhými. Moudrý může být vladař i prostý člověk.

Podle Konfucia dospíváme k moudrosti trojí cestou: cestou životní zkušenosti, vzoru, cestou přemýšlení. Tyto cesty se splétají, ovlivňují se navzájem. Cesta životní zkušenosti je nejobtížnější, ces-

ta vzoru nejsnadnější, cesta přemýšlení nejvznešenější. Není-li životní zkušenost zvládnuta rozumově, může vést na scesti, kde není ani pravdy, ani lásky, ba ani naděje. Kolik lidí poznamenala krutost války či vězení! Zlo neplodí dobro. Proto moudří lidé vždy věděli, že k dosažení dobrého nelze použít zlých prostředků. Válkou či revolucí nelze dospět k ušlechtlejším vztahům mezi lidmi. Ty vznikají teprve tehdy, až se rány jimi způsobené zacelí.

Konfucius cení nejvýše cestu přemýšlení. Právě jí dospíváme k pravdě, jež je shodou našeho myšlení se skutečností. Nejhorší, co člověk pro člověka může udělat, je tedy naučit ho nesprávně myslet. Uvažovat o druhém jako o nepříteli. Ideje, které vedou k nesmiřitelnosti mezi lidmi, jsou vpravdě smrtelné. Mezi tyto ideje nepatří jen třídní boj, ale také vyvolenost rasy či národa. Rasy nevznikly z vůle člověka. Jsou tu odpradáva, jako hvězdy na nebi nebo písek pod nohou člověka. I národy mají svoji dlouhou historii.

Evropa je a jeví se nám z tohoto hlediska jako pestrá paleta národů. Přidržíme-li se světových stran, jež jsou stále, můžeme mluvit o národech západu, východu, severu a jihu. Zvláštní postavení zaujímají národy ve středu Evropy. Jsou průsečíkem vlivů ze všech stran a navíc udržují evropskou rovnováhu. Význam „srdce“ Evropy si uvědomil již před více než sto lety Otto von Bismarck. Vyslovil toto: „Kdokoli je pánem Čech, je pánem Evropy. Evropa tudíž nesmí připustit, aby tam vládl jiný národ než český, poněvadž tento národ se nesnaží o nadvládu nad jinými.“

Národy Evropy jsou přibližně stejného stáří. Zrodily se po pádu Západoférické říše (476 n. l.). Kultura této mohutné říše nezmizela z povrchu země, dále ji nesly románské národy a oplodnily jí germánské a slovanské národy. Románské národy byly k těm druhým v postavení staršího bratra. Podobu rané Evropy nám přibližuje kronika Řehoře z Tours, sepsaná kolem roku 570 n. l. Je to velmi cenná památka, která svědčí o tom, že autor prožívá Evropu své doby jako celek. V tomto celku hraje důležitou, stmelující roli křesťanství, které kultivuje jedince i zvykovost jednotlivých společenství.

Jednotlivé národy postupně krystalizovaly na bázi zvykovosti. Bez ní by člověk – jako neopakovatelný jedinec – nemohl mezi druhými existovat. Zvyky udržují soudržnost společenství, a proto jsou pro ně životně důležité. Ne nadarmo se říká, že mezi lidmi bude potud dobře, pokud se budou zdravit. Pozdrav je jeden z projevů zvykovosti.

José Ortega y Gasset, španělský filozof, definoval v 50. letech 20. století národnost jako harmonii mezi zájmy soukromými a veřejnými. Podstatu národnosti v řádu politickém vidí jako shodu lidu s jeho vládou. Podle tohoto filozofa je národní stát vlastně osobou, protože má intimitu. Tu můžeme plně pochopit jen na bázi zvykovosti, tradic, kulturního dědictví, které se utvářelo po staletí. Zasaňovat do intimity národa zvenčí je nebezpečné a zpravidla nevede k ničemu dobrému.

Evropské národy byly ve styku i v raných dobách. Tento styk byl hluboce prožíván a vtiskoval se do kultury dané doby, takže se paralelně utvářely kultury národní a kultura evropská. Vše hodnotné chce čas k vyvržení. Až do 20. století se nic uměle nezrychlovalo. Jako příklad nám může posloužit následující: Karel Veliký pozval ke svému dvoru v Cáchách učence z jiných krajů. Z jejich plodné spolupráce pak vzešla karolinská renesance, která po několik století ovlivňovala evropskou vzdělanost a kulturu. Náboženství, ucelený názor na svět, právní věda i umění vychovatelské tvořilo duchovní základ tehdejší Evropy.

Lze říci, že do 13. století znala Evropa národ-lid (lat. *populus*) jako společenství zvyků, tradic a způsobu žití. S národem v dnešním slova smyslu se setkáváme až od 16. století. Je plodem renesance, sebeuvědomění jedince i zcela určitého společenství. Vzniká národní náboženství (českoobrátské, luterské, pikartské, anglikánské) i národní literatury (představiteli té naší byli např. Ludvík z Pernštejna a Jan

Hasištejnský z Lobkovic). Plné vědomí národa s jeho atributem, národním jazykem, je zřejmé z výroku francouzského krále Jindřicha IV., který pronesl v roce 1601: „Chci, aby španělský jazyk zůstal ve Španělsku, německý v Německu, avšak francouzský jazyk musí být můj.“ A připojil Bruggy, kraj, kde se mluvilo francouzsky, k Francii. Od těch časů každý, kdo zbavuje národ jazyka, zbavuje ho jeho kultury, odkulturuje ho.

Proces sebeuvědomění evropských národů vrcholil v 19. století. Některé národy se konstituovaly ve státy dříve (Anglie, Francie, Španělsko), jiné později (Itálie, Německo). Proces neprobíhal v Evropě rovnoměrně. Je nutno říci, že slovanské národy prožívaly proces národního uvědomění obtížněji než národy románské a germánské. Byly – až na Rusko – v postavení porobených národů. Tento proces byl přirozený, nerozrušoval kontinuitu Evropy. Vždyť ani sad, ani louka není porušena množstvím květin či stromů, ale právě naopak: v jejich množství a rozmanitosti je i jejich krása a mnohostranná účelnost.

V důsledku rychlého technického pokroku, za nímž dlouhodobě zaostávají společenské vědy, dochází nyní k novému sjednocování Evropy. Děje se to za situace, kdy materialismus, který zasáhl nejen Evropu, ale téměř celý svět, se vyjevuje jako nadhodnocení peněz, a to jako oběživa i jako kapitálu. Už v první polovině 20. století si to plně uvědomovali takoví jedinci, jako byl Ortega y Gasset, Albert Schweitzer či Antoine de Saint-Exupéry. V červnu 1943 píše Saint-Exupéry svému příteli: „A tak je mi strašně smutno, z hloubi duše smutno z mé generace, který pozbyla vši lidské podstaty. Jako formu duchovního života poznala bary, matematiku a auta a dnes se ocitá v naprosto stádním životě, který nemá nic osobitého. Nejsme ani schopni to postřehnout. Ach, generále, na světě je jen jeden problém, jediný. Vrátit lidem duchovní smysl. Smysl duchovního neklidu. Zaplavit je něčím, co se podobá gregoriánskému zpěvu.“

Už ve 20. letech dvacátého století kulturní antropolog Bronislaw Malinowski upozorňuje na závažný problém kulturní přeměny v důsledku styku kultur. Kulturní přeměnou je podle něho proces, kterým se určité společenství, tj. jeho sociální, duchovní a materiální kultura, převádí z jednoho typu na typ druhý. Podoba styku kultur může mít dvojí hodnotu: buď pozitivní, nebo negativní.

Při pozitivním styku kultur se jednotlivé prvky či komponenty nevytěsňují, ale vhodně do sebe zapadají, harmonují. Negativní styk kultur nese s sebou vytěsňování prvků či celých kulturních komplexů jedné kultury, prvky či komplexy kultury druhé. Vytěsňování je vždy větší či menší násilí. To pak vede k úpadku, neboť násilí nemůže plodit vyšší kvalitu kultury. Exemplárním stykem kultur – vysoce negativním – je ve 20. století vliv marxismu ve velkých východních kulturách: čínské a ruské. T. G. Masaryk mluví o marxismu v Otázce sociální jako o iluzi, nikoli o filozofii.

Z tohoto zorného úhlu se již také v prvních desetiletích 20. století uvažuje o krizi světové kultury. K optimistům při řešení celosvětové kultury patří Albert Schweitzer. Ten viděl podstatu krize kultury v selhání filozofie v důsledku prudkého nárůstu přírodovědných poznatků. K největším pesimistům se řadí autor obsáhlého díla „Zánik západu“ – Oswald Spengler. Není příliš uklidňující, že na počátku 21. století obdobný název nese poměrně obsáhlá publikace významného amerického politika Patricka J. Buchanana: „Smrt Západu“. Buchanan, nar. 1938, byl hlavním poradcem tří amerických prezidentů: Nixona, Forda a Reagana.

Někde uprostřed, mezi kulturními optimisty a kulturními pesimisty až katastrofisty, stojí Ortega y Gasset (1883 až 1955). Ten vidí propast mezi vědeckotechnickým pokrokem a osobnostní autonomií, subjektivitou ducha, tvořivostí individua a jeho svobodou. Kultura je pohlcována technickým operacionismem a utilitarismem. Homo konzumens vyhrává nad ušlechtilostí v mysli a skutcích člověka. Vnější nátlak je postupně nahrazován vnitřním přinucením.

Sami si přejeme dělat to, co objektivně jsme nuceni dělat. O formách vnitřního přinucení podrobně pojednává americký sociolog David Riesman ve své práci „Osamělý dav“ (1950). V Americe stav vnitřního přinucení dospěl nejdále.

Položme si nyní otázku: Má za těchto podmínek výchova, jako součást národní kultury, nějaké šance do budoucna? Není fenomén vědeckotechnického rozvoje určujícím ukazatelem cesty do budoucna? Setřou se rozdíly mezi národními kulturami? Jestliže ano, jaká bude tvář oné nadnárodní kultury? Jaký člověk z ní a v ní vznikne? Opakujeme na tomto místě i otázku A. de Saint-Exupéryho, vyslovenou s podivuhodnou vizí již před druhou světovou válkou: „Vždy jsem dělal rozdíl mezi důležitým a nutným. Je jisté nutné, aby se člověk nasýtil, protože nedostává-li se mu jídla, přestává být člověkem a přestává si klást otázky. Ale důležitější je láska, smysl života a povědomí Boha. Nezájímá mne onen druh člověka, který zakládá na sádlo. Neptám se, zda člověk bude, či nebude šťastný a usazený v pohodlí a blahobytu. Ptám se především, jaký z toho štěstí, bezpečí a blahobytu vznikne člověk.“

Antoine de Saint-Exupéry padl v boji s nacistickým Německem. Jeho otázka však zůstává a naléhá na odpověď. Reálný socialismus, dnes zvaný komunismem, byl ve své konečné fázi státním kapitalismem. Pozitivně vyřešil nutné. Dal lidem práci a jídlo. Neměl nezaměstnané a bezdomovce. V prosperujícím Československu dokonce vznikl onen druh člověka, který zakládal na sádlo. Saint-Exupéryho otázku si však nikdy a nikde nepoložil, proto ji nemohl ani zodpovědět. Proč? Především ze dvou důvodů: byl příliš zaujat materialismem a problémem moci člověka nad člověkem. Za tohoto stavu mu nezbylo nic jiného, než popírat význam onoho důležitého. A právě toto – jako kdysi vnitřní mechanismus odumírání tvořivého lidství – přispělo k jeho pádu nejvíce. Lidé nemohou žít bez lásky, smyslu života a povědomí ideálu, Boha, Tvůrce vesmírného řádu. Ztratili by své skutečné lidství.

Z předchozího ovšem plyne, že společenský pokrok je nemyslitelný bez harmonického rozvoje osobnosti. Ideu harmonie znaly všechny kultury. Zнала ji stará indická kultura, čínská i japonská kultura, kultura řecká svou kalokagathii pronikla i do naší kultury. Komenský nachází v harmonii rozumu a citu prostor pro svobodu vůle. Jeho dílo znal i švýcarský myslitel a pedagog J. H. Pestalozzi, který na počátku 19. století napsal: „Podvod a povrchnost zaplaví lidského tvora od kolébky, nedostane-li se mu lásky.“ Tato pravda se s děsivou vážností vyjevuje jak v osudech jedinců, tak i národů. Markantně to pocítila ve 20. století vlast Tolstého i vlast Goethova. Marxismus, učení o třídní nenávisti, má na svědomí občanskou válku v Rusku, pangermanismus, opírající se o nordickou nadřazenost, zavinil druhou světovou válku.

V roce 1935 píše Lion Feuchtwanger: „V Německu už neexistuje nic než žrádlo, chlast, soulož a spánek.“ Naprostá likvidace citové a mravní stránky v jedinci předcházela totální manipulaci s německým národem v dosud největší světové válce. Manipulaci s národem vzdělaným, pracovitým, fyzicky a psychicky zdatným. Vše tvořivé v národě bylo použito k destrukci. Národ může klesnout na dno, do bažin nevědění a nelidskosti v poměrně krátké době. Co předcházelo mravnímu propadu německého národa? H. G. Wells říká, že nikdy neviděl lidi tak bezmocné a nešťastné, jako v Berlíně, při pádu marky v roce 1922. Prázdná královská pokladna stála již hlavu Ludvíka XVI. a jeho ženy Antoinetty. Pád dináru, národní měny Jugoslávie, v 70. letech 20. století, otevření se cizorodé mediální kultuře a spotřebnímu zboží cizího původu, to vše zajisté přispělo nemalou měrou k válečným událostem konce 20. století. Moudří lidé vždy věděli, že špatnými prostředky nelze dospět k mravně žádoucím cílům.

Z tohoto pohledu jsou pak velkým nebezpečím pro kulturu, národní i světovou, některé kulturní elementy, plody technického rozvoje, především druhé poloviny 20. století. Německý filozof a socio-

log Theodor Adorno (1903 až 1969), žijící od roku 1934 v USA, pokládá osvětu dělanou masmédií, za podvod. Španělský filmový režisér Luis Buñuel (1900–1983) mluví o masmédiích jako o druhém největším nebezpečí lidstva. Řadí je hned za populační explozi. Oba si uvědomují, že neexistuje jenom totalitarismus, podmíněný politickým systémem, ale také totalitarismus, podmíněný jednotností vnější, technicky řízené manipulace s lidmi. Tato pravda uvádí již za jejich života v pochybnost pravou povahu demokratičnosti právě v těch společnostech, jež se nejvíce honosí individuální svobodou.

V čem jsou média tak nebezpečná pro jedince, národ a lidstvo? Především v tom, že urychlují přeměnu homo sapiens v homo konzumens. Média působí velmi nevhodně na rozvoj osobnosti. Rozvíjejí fantazii, nekultivují však pudovou základnu člověka. Působí jako lék, který je podáván v nesprávných dávkách. Média svou sugestibilitou zbavují jedince samostatného uvažování a jedinečnosti citového prožitku, utvářejí vnějškově řízeného, státního člověka. Zasahují tudíž nevhodně do osobnosti jedince i do intimity národa. Degenerativní procesy v lidské společnosti, za spolupůsobení tzv. technického pokroku, vylíčili už před 2. světovou válkou ve svých románech „Konec civilizace“ a „První a poslední lidé“ Aldoux Huxley a Olaf Stapledon.

Rozumový, citový a mravní rozvoj jedince musí probíhat v rovnováze a stále směřovat k harmonii. Vše, co v národní a světové kultuře prospívá harmonickému rozvoji osobnosti, je hrází proti nelidskosti. Cílem žádné, a tedy ani naší národní kultury, nemůže být zmaterializovaný, duchovních kvalit zbavený jedinec.

Naše národní kultura byla prezentována po staletí místní kulturou. Aeneas Silvius Piccolomini (1405–1464), italský humanista a diplomat, píše v polovině 15. století, že v Čechách je každá žena vzdělanější než za Alpami kněz. Vzdělání tehdejšího člověka znamenalo především procítění a prožívání Bible. Nemusí nás tedy udivovat, že právě v tomto národě se narodil ke konci 16. století učitel národů – Jan Amos Komenský. Jeho vztah k vlastnímu, českému národu byl pozitivním vztahem k celému lidstvu, neboť láska se šíří jako oheň – od blízkého ke vzdálenému.

Harmonicky rozvinutá osobnost našich předků se projevovala přerozmanitými kulturními aktivitami neboli lidovým uměním. Uměli zpívat, hrát na housle či jiný hudební nástroj (co Čech, to muzikant), uměli tančit, rádi cvičili, hráli divadlo, zdobili své příbytky malbou i řezbářskými výrobky. Byli zdatní v práci, v řemeslech (zlaté české ručičky) a v polnohospodářství především. Vůbec není náhodou, že významný anglický myslitel a autor mnoha prací, H. G. Wells (1866–1946), nás uvádí v řemeslech a obdělávání půdy jako vzor. Stačí jen nahlédnout do jeho světoznámé publikace „Práce, blahobyť a štěstí lidstva“.

Mohli bychom jít naší historií a všimnout si ochotnického divadla, lidové umělecké výroby, sledovat tradici našich i slovenských výšivek a krojů, sledovat vznik a práci feriálních osad a Spolku pro pěstování her české mládeže, Klubu československých turistů, Sokola, Junáka atd. Umění sehraává nezastupitelnou roli v rozvoji vyšších mravních citů, obohacuje osobnost, otevírá ji druhým lidem schopností citového a fantazijního prožitku. Lidové umění je pak projevem zdraví národa, jeho bytostné síly a svěžesti, projevem jeho tvůrčích schopností. Převládne-li v národě netvůrčí, konzumní způsob života, odráží se především v zániku lidového umění. Toho si byl vědom i Saint-Exupéry, když říká: „Ti, kdo sahají po zpěvech dodaných odjinud, ti přivazují sami sebe ke chlévskému žlabu a proměnění v pouhý dobytek, jsou zralí pro otroctví.“

Naše bohatá místní kultura – a s ní spjaté lidové umění – byla vytěsněna v průběhu druhé poloviny 20. století médií. Silně tomu napomohlo zrušení spolků v 50. letech 20. století, které byly organizátory místních kulturních aktivit. Jmenovitě je nutno uvést Václava Kopeckého, který tomuto smutnému trendu napomohl byrokratizací státní osvěty. Staletí žijící lidové umění a kulturní aktivity neodum-

řely naráz, ale odumíraly postupně až do roku 1989. Po sametové revoluci média zcela ovládla prostor, uvolněný vytěsněním místní kultury. Marně se tomuto trendu bránili někteří teoretikové kultury. Uvedme alespoň jednoho z nich – Vladimíra Juříka. Jejich úsilí o začlenění médií do místní kultury ztroskotalo.

Vytěsnění místní kultury médií se nemůže jevit jinak než jako celkový regres společnosti. V něm pak má ztížené pozice i výchova, neboť je vázána pouze na školu a spolu s ní živoří na periférii politiky a ekonomiky. Ačkoliv pozice by měly být právě opačné: výchova by měla určovat kvalitu politiky a ekonomiky. Tak to ostatně měl na mysli už Jan Amos Komenský. Stačí jen nahlédnout do jeho nejvyzrálejšího díla – „Obecné porady o nápravě věcí lidských“.

Není divu, že za těchto podmínek slaví triumf mravní uvolněnost a lajdáctví všeho druhu, propagované slovem, obrazem i činem. Propagování lidských práv bez povinnosti je diskvalifikací osobnosti jako takové. Jejím rozumového, citového i volního rozměru. A nemůže se projevit jinak nežli neřešitelným rozporem mezi svobodou individua a jeho bezpečím. „Svět se stal možná pro mnoho lidí svobodnějším, určitě však pro mnoho lidí méně bezpečným,“ řekl prezident Clinton.

Nízká kvalita individua je tedy největším problémem současného sjednocování národů a států. Vědeckotechnický pokrok se dostal do rozporu s kvalitou člověka jako biologického tvora, který je součástí přírody, jejích zdrojů a sil. Tímto rozporem není postižena jen Evropa, ale celý svět. Tohoto si byl plně vědom i Albert Schweitzer (1875–1965), který propagoval slovy i činy úcty k životu. Jeho etika úcty k životu je závazná i pro současnost.

Schweitzer byl přesvědčen, že „každý lidský tvor je předurčen, aby se stal opravdovou osobností, s vlastním uvědomělým světovým názorem“. Etika je – podle něho – činnost, směřující k vnitřní dokonalosti lidské osobnosti. V tom se také shoduje s Komenským, kterého si hluboce vážil. Byl optimistou, neboť věřil, že „bláhové a vášněmi zatížené ideály manipulátorů veřejného mínění a strůjců veřejných událostí by pak už neměly moci nad lidmi, kteří by alespoň trochu přemýšleli o nekonečnosti a konečnosti, o bytí a zanikání, a našli tak měřítko pro věci pravé a falešné, cenné a bezcenné“.

DOC. PHDr. MARIE ŘEHOŘKOVÁ

Literatura:

- Beneš, Edvard, *Demokracie dnes a zítra*, Čin, Praha 1946
 Buchanan, Patrick, J., *Smrt Západu, Mladá fronta*, Praha 2004
 Komenský, Jan Amos, *Obecná porada o nápravě věcí lidských*, Svoboda, Praha 1992
 Krejčí, Oskar, *Český národní zájem a geopolitika*, Universe, Praha 1993
 Novák, Arne, *Duch a národ*, Fr. Borový, Praha 1936
 Riesman, David, *Osamělý dav*, Mladá fronta, Praha 1968
 Řehoř z Toursu, *O boji králů a údelu spravedlivých*, Odeon, Praha 1986
 Saint-Exupéry, Antoine, *Citadela*, Vyšehrad, Praha 2004
 Schweitzer, Albert, *zastánce kritického myšlení a úcty k životu*, Vyšehrad, Praha 1989
 Wells, H.G., *Práce, blahobyť a štěstí lidstva*, Aventinum, Praha 1933

Kupte si knihu B. Koblihy!

Bohumil Kobliha:

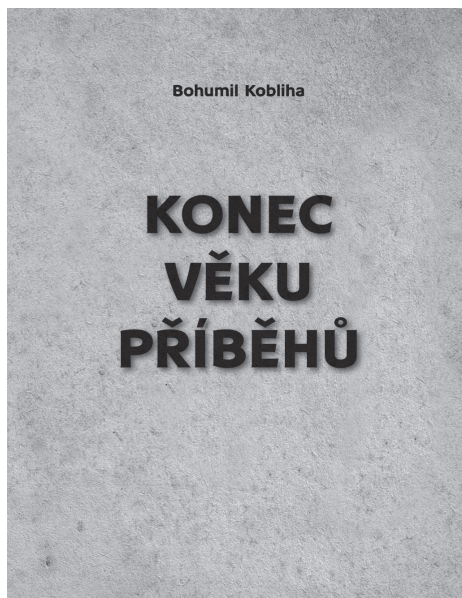
KONEC VĚKU PŘÍBĚHŮ

Formát: 165×220 mm, váz., 272 stran, 247 Kč

ISBN 978-80-904076-0-2

Zájemci si mohou knihu objednat na adrese:

Vydavatelství PhDr. Rostislav Janošík, Přetlucká 2330/31,
 100 00 Praha 10, tel. 223 012 252, fax: 274 815 072

**TUTO KNIHU LZE ROVNĚŽ
 ZAKOUPIT V PRODEJNĚ
 NAKLADATELSTVÍ PRIMUS,
 VĚZEŇSKÁ 7, PRAHA 1.**

SDĚLENÍ ČTENÁŘŮM SN

Všech osm dílů knihy Antonína Bělohoubka *Hořké medicíny* se prodává za sníženou cenu 400 Kč. Objednávky lze posílat na adresu SN.

REDAKCE

Svobodné noviny na internetu

YDÁVATEL A ŠÉFREDAKTOR: PHDr. ROSTISLAV JANOŠÍK •
 ZÁSTUPCE ŠÉFREDAKTORA: ING. VLADIMÍR VESELÝ • PÍSEMNÝ
 KONTAKT: PŘETLUCKÁ 31, 10000 PRAHA 10 • ☎ 223 012 252 •
 FAX: 274 815 072 • E-MAIL: [SVOBODNE.NOVINY@SEZNAM.CZ](mailto:svobodne.noviny@seznam.cz) •
 CENZURA JE NEPŘÍPUSTNÁ. • PUBLIKUJEME I NÁZORY, KTERÉ
 NEMUSÍ BÝT SHODNÉ SE STANOVISKEM REDAKCE. • ZA OBSAH
 ČLÁNKŮ A REKLAM ODPOVÍDÁ AUTOR.

www.i-sn.cz